

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ**

**ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10**

Τιμή Φύλλον
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΤΩΝ
— ΤΗΣ ΤΗΣ ΕΤΕΡΑΣ



ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 29 Μαΐου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΔΡ. 12

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΑΪΝΕ

μεταφρασμένον από τον κ. Παύλον Γουετόν

V

Μ' έπαιδεύαν και τί δεν μ' έχουν κάμει
Μ' έπότισαν τὰ χεῖρά μου χορὴν
'Αλλοὶ ἀπ' τὴν θερμὴ τους τὴν ἀγάπην
Κι' ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἔχθρα τὴν πλὴν
Μεσ' ἐπὶ τῶμαί μου ἔβαλαν φαρμάκι
Καὶ ἐπὶ κρασί και ἐπὶ νερό ποτό
'Αλλοὶ ἀπ' τὴν θερμὴ τους τὴν ἀγάπην
Κι' ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἔχθρα τὴν πλὴν
Μα ἐκεῖνη ποὺ ἀπ' ἔλους μ' ἔχει ψήσει
'Ὅπως κανεὶς δὲν μ' ἔφησε ποτέ
'Εκεῖνη δὲν μ' ἔχθρευτικε, εἶν' ἀλήθεια,
'Αλλὰ και δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ.

VI

Καὶ νὰ τὸξευραν τὰ λουλοῦδια τάνθισμένα
Πόδες πληγὲς μου τρώνε τὴν καρδίαν
Θὰ κλαίγανε κι' αὐτὰ μαζί μ' ἐμένα
Νὰ δώσουν στὴν ἀρρώστια μου γιαντριά.
Καὶ νὰ τὸ ξέψραν τὰ καυμένα τάνθονάκια
Πὼς πάω ἀπὸ τὰς πόνοους νὰ χαθῶ
κι' ἀρχίζαν ἀπ' τῶν δέντρων τὰ κλαδάκια
Τραγοῦδια νὰ μου 'ποῦν νάνασθηῶ.
Τὸν πόνο μου νὰ ξέψραν τὸν μεγάλο
Τάστέρια τὰ χρυσὰ στὸν οὐρανὸ
Ὡς νὰ κατέβαν τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο
Νὰ μὲ παρηγοοῦν νὰ μὴ πονῶ.
'Απ' ὅλα αὐτὰ κανένα δὲν τὸ ξέρει.
Μιὰ ξέρει τὸν καῦμό μου μοναχὴ
'Εκεῖνη ποὺ μὲ μάτι σὰ μαχαίρι
Ξοδίζει τὴν καρδίαν μου τὴν φτωχὴν.

VII

Νὰ σὲ ξεχάσω δὲ μπορῶ, μικρὴ μου, συλλογιστὴ
Πὼς μιὰ φορὰ ἐξ ὑσίαζα τὸ σῶμα, τὴ ψυχὴ σου.
Τὸ σῶμα ἀκόμη τῶθελα τὸ τρυφερό τῆψάτο
Τὸ σῶμα ποὺ τὴν ἀνοῖξι σὰ μάγικα κρατεῖ.
Πήγαινε θά'ε τὴν ψυχὴ βαθιὰ στὸ χῶμα κάτω
Γιατὶ ψυχὴ σὰ στήθη μου ἔχω ἐγὼ ἀρκετὴ.
Μ' ἓνα μαχαίρι δίκ' πο σὲ δυὸ θὰ τὴν μοιράσω
Και θὰ ψυθίσω τὴν μισὴ μὲ στὸ γλυκὸ σου στόμα
'Απὸ τὴν μέση τὴν λεπτὴν θὰ σὲ σφιχταγκαλιάσω,
Κ' ἐστὶ νὰ γίνουμε τὰ δυὸ μιὰ ψυχὴ—ἓνα σῶμα.

VIII

Φαρμάκι στάζουν τὰ τραγουδάκια μου
Μποροῦσαν νὰ μὴ στάζουνε φαρμάκι,
'Αφοῦ στὴν ἀνθισμένη μου ζωὴ
Τὸ ἔρριχνες μὲ τὰς πόνο σου χεράκι;
Φαρμάκι στάζουν τὰ τραγουδάκια μου
Μποροῦσαν νὰ μὴ στάζουνε φαρμάκι
Ποῦ ἔχω τὸσα ψίδια στὴν καρδίαν
Κ' ἔχω καὶ σὲ, ξαλθὸ μου πλασματάκι;

**ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
Ο "ΤΙΜΩΝΑΣ"
ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ**

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ κ.
ΗΛΙΑΝ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΝ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ**

**— Ο ΝΟΜΟΣ
ΚΑΙ Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ**

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ἀκόμη νὰ εἶνε διευθυντὴς τῆς
'Αστυνομίας ἔ κ. Γενήσερλης;

Και γιατί, παρακαλοῦμεν, νὰ μὴν ἐξακο-
λουθῆ νὰ εἶνε; Γιατὶ ἐπέταξε μὲ τὴς κλωτσιῆς
ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἓνα δικαστικὸν κλητῆρα
ὁ ὅποιος ἐπῆγε, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Νόμου,
νὰ τοῦ ἐπιδώσῃ ἓνα δικόγραφο; Γιατὶ διέταξε
νὰ φυλακισθῆ ὁ αὐθάδης αὐτός, ὁ ὅποιος ἐτόλ-
μησε και τὸ σύμβολον ἀκόμη τοῦ ἀξιωματός
του νὰ ἐπιδείξῃ για νὰ ἐξαναγκάσῃ ἓνα κοτζάμ
διευθυντὴ τῆς 'Αστυνομίας νὰ τὸν σεβασθῆ;

Για τέτοιες μικροδουλειῆς εἶχατε τὴν ἀ-
παίτησι νὰ συγκληθῆ τὸ 'Υπουργεῖον, νὰ συγ-
κληθῆ ἡ Βουλὴ, νὰ συγκληθῆ ὁ Θρόνος, νὰ
συγκληθῆ ὁ Λαὸς και νὰ παιτήσουν ὅλοι, ὁ
ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὅχι μόνον τὸ διευθυντι-
λῆκι ἀλλὰ και τὰ γαλόνια τοῦ κ. Ταγματάρ-
χου ἐπὶ πίνακι;

ΑΦΕΛΕΙΣ ποῦ εἴταστε, μὰ τὴν ἀλήθεια! Μὰ
δὲν ζῆτε στὴν 'Ελλάδα; Δὲν ζῆτε στὴν εὐ-
δαίμονα χώρα ὅπου μπροστὰ στὸν ἀστυνομεῦον-
τα ὑπενωμοτάρχην τοῦ τελευταίου χωριοῦ, ὁ
Νόμος εἶνε ἓνας κοινόςτατος κλεφτοκοτάς, τὸν
ὅποιον ἔχει τὸ δικαίωμα, δταν εἶνε μὲ τοῦς
διαβόλους του, ὁ κ. 'Αστυζύμιος νὰ τὸν τσαλα-
πατήσῃ, νὰ τὸν ρεζιλέψῃ, νὰ τὸν κἀνῃ σκου-
πίδι τῶν σκουπιδιῶν;

'Ὁ δικαστικὸς κλητῆρας, ὁ ἀσεβέτατος,
καλὰ νὰ πάθῃ. 'Επρεπε νὰ γνωρίζῃ πὼς οἱ

διάφοροι Νόμοι δὲν ἔγειναν για τοῦς ἀστυνό-
μους, οὔτε οἱ ἀστυνόμοι πάλιν για νὰ σέβου-
νται και για νὰ προστατεύουν τοῦς Νόμους.

Οἱ Νόμοι ἔγειναν για μᾶς, για τὸ χαμᾶλη
λαὸ—για μᾶς τοῦς ραγιαδες τῶν κλεφτοκοτά-
δων τῆς Πολιτικῆς και τῶν παπατζήδων τῆς
Διοικήσεως—για μᾶς, τοῦς σαλιπαγκούς τῆς
Συνταγματικῆς 'Ελευθερίας και τοῦς καταγ-
κιζήδες τῆς Συναλλαγῆς.

'Ὁ δικ. κλητῆρας δὲν τὰ ἐγνώριζε αὐτὰ
κ' ἐτιμωρήθηκε, ὅπως και τοῦ ἀξίξε, για τὴν
ἀμάθειά του. 'Απορίας δὲ ἀξίον πὼς οἱ ἀρμό-
διοι δὲν ἔσπευσαν ἀκόμη νὰ ταμείψουν ἠθικῶς
τὸν κ. Ταγματάρχη, για τὸν κόπον ποῦ ἔκανε
νὰ δώσῃ σ' ἓναν εὐτελέστατον δικαστικὸν κλη-
τῆρα ἓνα Συνταγματικώτατο μάθημα, και δὲν
τὸν ἔκαναν κατ' ἐκλογὴν 'Αντισυνταγματάρχη
και δὲν τοῦ ἐπέρασαν στὸν λαιμὸ, ὅχι τὸ σχοινὶ
τῆς ἀποπομπῆς ποῦ ζητοῦν μερικοὶ ἠλίθιοι,
ἀλλὰ τὴν πλατεῖαν κορδέλλα τοῦ παρατήμου
τῶν 'Ανωτέρων Ταξιαρχῶν.

—ΑΝ δ,τι ἔγειν' ἐδῶ, γινότανε στὴν 'Αγ-
γλία...

— Μὰ στὴν 'Αγγλία, κύριοι, δὲν θὰ γινό-
τανε ποτέ αὐτὸ ποῦ ἔγεινε ἐδῶ!.. Στὴν 'Αγγλία
κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Βασιληᾶς σκύβει τὸ κεφάλι
του μπροστὰ στὸ Νόμο. Στὴν 'Αγγλία κι' ὁ
τελευταῖος ἀλήτης δταν ἔχῃ τὸν Νόμο μαζὴ
του εἶν' ἀνώτερος κι' ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν
Βασιληᾶ! Στὴν 'Αγγλία...

Βλέπετε ἔχουμε τὴ λόξα νὰ φέρουμε πάν-
τοτε στὴν μέση τὴν 'Αγγλία, δταν πρόκειται
νὰ μιλήσουμε για τὰ χάλια μας.

'Αρρώστεια μας κι' αὐτὴ ἀθεράπευτη ποῦ
ἔχει ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς μεγαλομανίας,
νὰ μὴ ντρεπόμαστε νὰ συγκρίνουμε ἓνα Κρά-
τος ποῦ ἐπῆρε ὅλη τὴν δύναμὶ του ἀπὸ τὴν
πιστὴ τήρησι τῶν Νόμων, μὲ μιὰ παρωδία
Κράτους ὅπως εἶνε τὸ δικὸ μας, τὸ ὅποιον ἔχει
Νόμους—εἶνε ἡ ἀλήθεια—ἀλλὰ ἔχει και 'Α-
στυνόμους τεταγμένους νὰ τοῦς τσα-
λαπατοῦνε σὲ καθὲ στιγμὴ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΔΙΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΕΙΣ „ΚΑΪΡΟΝ“

Πρόκειται περί μιας θεατρικής ανταποκρίσεως ή όποια άνεχώρησε από τή Μόναχο, όπου διαμένει ένας θανμαστής του αρχαίου κάλλους, συνελπώς και του κ. Μιστριώτη, κ' έφθασε στο Κάιρο, όπου εκδίδεται μια έφημερίς «Κάιρον» αποκαλούμενη και δημοσιεύουσα πλέον άλλων χρησίμων πραγμάτων, ως περί των τιμών του ζάιμπακος και του άραβοσίτου, και καλλιτεχνικάς ανταποκρίσεις καιμιά φορά.

Αυτό τό δρομολόγιον δείχνει ή ανταπόκρισις. Δέν είνε όμως αυτό και τό αληθινόν της δρομολόγιον. Διότι ή ανταπόκρισις έφυγε από τας 'Αθήνας και από τήν αίθουσα όπου ή καλλιτεχνική ξυνωρίς των κ.κ. Μιστριώτη και Σιγάλα άγωνίζεται λυσσαώδως να μäs παρασκευάζη κάθε τόσον μια 'Ηλέκτρα, ή μια 'Αντιγόνη ή μια Μήδεια, όμιλούσας Κινέζικα—έφθασε στο Μόναχον μαζί με τόν κ. Ν. Κυπαρίσσην, ύπότροφον του Πανεπιστημίου και θανμαστήν του κ. Μιστριώτη—και απ' εκεί, διά Μονάχου διπλ., διασχίσασα βουνά και κάμπους και διαπλεύσασα θαλάσσας και ποταμούς κατεστάλαξε στο Κάιρον, όπου έλοούθη στα νερά του Νείλου, άνεπαύθη υπό τους φοίνικας και άρχισε να χύνη κροκοδείλια δάκρυα για τά χάλια του συγχρόνου θεάτρου και ιδιαιτέρως για τά χάλια της Ν. Σκηνής.

Αυτό είνε τό πραγματικό της δρομολόγιον. 'Αν αναλύσετε δέ και τά δάκρυά της θα τά εϊρήτε γεμάτα από Μιστριωτίτιδα—μια περικοπή της ανταποκρίσεως: «Μόνον ό γίγας τής 'Επιστήμης κ. Μιστριώτης και ή 'π' αυτών έτιμωρία έργάζεται εθνικώς»—άφοι χύνονται από μάτια τά όποια μόνον τόν κ. Μιστριώτην εθαύμαζαν επί σειράν έτών ως τόν κατ' έξοχήν ιεροφάντην της σκηνικής Τέχνης και μόνον από τούς κεκαλλιεπημένους ρητορικούς του λόγους—δ στο μυλίοσυλλαλεκτάδαι και ρακιοσυρραπτάδαι και ή οϊα ή το!—συνεκινούντο κ' εδάκρυσαν.

Δυό είνε τά τρωτά σημεία της Ν. Σκηνής, κατά τόν κ. 'Επιστολογράφον του «Καίρου». Τά δυό, κατά τήν γνώμην μας, φωτεινότερα σημεία της.

Πρώτον διότι μäs έδωσε τήν «'Αλκιστιν» του Εύριπίδη «εις γλώσσαν τσοπάνικη» και

δεύτερον διότι έπροτίμησε πάντοτε ξένα έργα «ένω έχομεν πλείστα νεώτερα δράματα, Βερναρδάκη, Δημητρακοπούλου, Καλοστύπη, Ραγκαβή, 'Αντωνιάδη, Νικολάρα κλπ. έξ ών ήδύνατο να καταρτίση εθνικόν δραματολόγιον έξοχον».

Απάντησις πληρωμένη: 'Η τσοπάνικη γλώσσα, στην όποιαν μετεφράσθηκε ή «'Αλκιστις» — και ή όποια δέν ήμπορούσε παρά να μήν άρέση στον κ. Μιχαλάκην 'Αργυρόπουλον της Συμόρνης και δέν ήξείρουμε και σε ποιόν άλλο κύρ Μιχαλάκην ή κύρ Νικολάκην του Καίρου και του Μονάχου—είνε ή ζωντανή, ή εθνική, ή ποιητική μας γλώσσα, ακριβώς ή γλώσσα που κατώρθωσε τό θαύμα αυτό, να μäs φέρη πάλι πίσω από τούς τάφους των αιώνων τόν Εύριπίδη και να μäs τόν παρουσιάση ως ποιητή ζωντανό και όχι ως παυσανίαν δημοδιδασκαλο, όπως μäs τόν παρουσίασε με τήν μιγαγιάτικα Μήδεια του ό κ. Μιστριώτης και τό κοπάδι του.

'Αν ή γλώσσα αυτή δέν κατώρθωσε να συγκινήση τόν κ. 'Επιστολογράφον του «Καίρου» και τόν κύρ Μιχαλάκη της Συμόρνης, τόσο τό χειρότερο γι' αυτούς. Θα 'πη πώς ή ψυχή τους είνε κλεισμένη μέσα σε τσαρουχόπεσο.

Για τό δεύτερο, τήν περιφρόνησιν της λίστας των 'Εθνικων ποιητών,—από τήν όποιαν άδικως και παραλόγως παρελείφθη ό κ. Περσιάδης, ό κ. Καραβίας της «Μακεδονίας» και ό τμηματάρχης του τελωνιακού τμήματος του 'Υπουργείου των Οικονομικών κ. 'Ανδρικόπουλος με τά δυό 'Εθνικά δράματά του, τήν «Μπουμπουλίνα» και τό «'Αρκάδι»—ή Ν. Σκηνή συγχαρητηρίων είνε άξία, και όχι όνειδισμών κ' επιθέσεων.

Όσο δέ ό κ. Κυπαρίσσης κ' άν φωνάζη πώς «άπεδοκίμασε, άποδοκιμάζει και θ' άποδοκιμάζη τό θέατρο του κ. Χριστομάνου», δέν θα κατορθώση να πείση κανένα, μ' όλην τήν βαρύτητα που έχει ή γνώμη του και ή άποδοκιμασία του, ότι ή Ν. Σκηνή, ή όποια διατρέχει άκόμη τήν βρεφικήν της ηλικίαν, δέν θα χρησιμεύση ως ό 'Ηρακλής της θεατρικής μας κόπρου, άν εξακολούθηση να μäs δίνη μεταφράσεις σαν τήν «'Αλκιστιν» και ξένα έργα σαν τήν «'Αγριόπαπια» του 'Ίψεν με μια Πασαγιάννη και σαν τό «Κράτος του Ζόφου» του Τολστόν μ' έναν Λέοντα.

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΘΕΛΟΜΕΝ

να γράψουμε δυό λόγια για τήν καινούργια επιφυλλίδα που θαρχίσουμε τήν Κυριακή. Όχι για να τή δικαιολογήσουμε, ούτε για να τήν συστήσουμε στους αναγνώστες μας. Τό πρώτον είνε περιττό.—'Ο «Τίμων» του Λουκιανού μεταφρασμένος σε ζωντανή, σε φιλολογική γλώσσα, δέν έχει ανάγκην από δικαιολογίες. Περιττό και τό δεύτερο, άφοι ό «Νουμάς» έχει κάθε δικαίωμα να υπερηφανεύεται, διότι κατώρθωσε σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα να έλθη εις πλήρη συνεννόση με τόν εκλεκτό κύκλο των αναγνώστων του. 'Ο,τι έδημοσιεύσαμε έως τώρα, τό έπεδοκίμασαν, είμαστε δέ βεβαίωτατοι πώς κ' ό,τι άλλο δημοσιεύσουμε στο μέλλον, θα τό έπιδοκιμάσουν.

Θέλουμε όμως να γράψουμε δυό λόγια, για να πούμε μια αλήθεια μεγάλη, ή όποια μäs έσπρωξε να προτιμήσουμε για επιφυλλίδα τόν Λουκιανό σήμερα και δέν ήξείρουμε ποιόν άλλον αρχαίον συγγραφέα αύριον: Καμαρόνουμε γι' άπόγονοι των αρχαίων 'Ελλήνων κ' όμως από τούς προγόνους μας άπέχουμε τόσο πολύ, όσο δέν απέχει κανένας άλλος λαός σήμερα. Και τούτο τό χωστόμασε στο σχολείο, τό όποιον άγωνίζεται λυσσασμένα να μäs σπρώχνη μακριά από τό αρχαίον πνεύμα, άφοι τούς αρχαίους συγγραφείς με τά σχόλια, με τίς ερμηνείες και με τόν εθνοκτόνο τρόπο της διδασκαλίας τους, μäs τούς παρουσιάζει σχολαστικούς λογοκόπους, καταλλήλους μόνον για τήν εφαρμογή των κανόνων του Συντακτικού και της Γραμματικής.

Πόσο μäs ζημιώνει αυτή ή «επιβεβλημένη» έχθρα μας με τούς αρχαίους συγγραφείς, τό βλέπουμε άν αναλογισθοίμε πώς κερδίζουν όσοι σχετίζονται θερμά μαζί τους. Κι' όμως κανένας πατριωτικός και κανένας φιλολογικός και κανένας βιβλιοεκδοτικός σύλλογος—σύλλογος προς διάδοσιν όφελίμων Βιβλίων, Βιβλιοθήκη Μαρασαή κτλ.—δέν ανέλαβε άκόμη τό πατριωτικώτατο αυτό έργον, να γκρεμίση τήν πρόληψη του σχολαστικισμού ή όποια βαρύνει τά θάνατα άριστουργήματα των 'Ελλήνων, και να μäs τά παρουσιάση ζων

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Και λημονείται τόσο ό κ. Μποέμ, όταν γράφει, που κάποιους ξένους έρισμούς τους συγχολεύει άσυνείδητα και με τρόπο, που χωρίς να θέλει δείχνει πως δέν είνε δικό του. Λέει κάπου: «ά π ό τ ή ν σ κ ο τ ε ι ν ή ν και θ λ ι β ε ρ ω σ λυρικην σ κ ε ψ ι ν του Βωδελάρ» κ' έργότερα λέει πάλι: «ά π ό τ ή ν θ λ ι β ε ρ ω σ σ κ ο τ ε ι ν ή ν σ κ ε ψ ι ν του Καμπύση». Νομίζω πως δέ χρειάζονται περισσότερα για να νοιάσουμε ποιός είνε ό τρόπος της έργασίας και του κ. Μποέμ, ούτε είνε ανάγκη να άρχειάσουμε 'Ελληνικές και Γαλλικές φράσεις, για ναποδειχτεί ή συστηματική άντιγραφή, γιατί μπορεί τά ίδια πράγματα να λέγονται: μ' άλλα λόγια κ' όμως να μήν πα:αλλάζουν ούτε στη παραμικρή τους λεπτομέρεια.

'Αφίνοντας κατά μέρος τήν άλλη κριτική του μελέτη για τόν 'Ίψεν, που και ό πιο στραβός νοιώθει άμέσως πως είνε γραμμένη, θα κάνω μια έξομολόγηση, που ήν δέν τήν έκκνω μαζί κ' άρχίνησα να λέω του καθενός

τις άμαρτίες, μου φάνεται πως θα'χα πάντα μεγάλο βάρος στην ψυχή μου.

'Από τούς σημερινούς μας λογίους έτυχε κ' εγώ να γωρίσω κάποτε τό μακρύτερο Καμπύση—ώ τή θλιβερή ένθύμηση—και να μιλήσω μαζί του λίγο για φιλολογία ή για ναμια πιο άληθινός: να μου κάνη μάθημα φιλολογίας σε δυό-τρεις συνάντησές μας στο σπίτι του. Μου τόν είχε συστήσει κάποιος κοινός φίλος κ' εγώ με τήν πρώτη εύκαιρία έφερα τήν όμιλία μας άπάνου σε φιλολογικό θέμα, θέλοντας ν' ακούσω κ' από τό στόμα του μερικές από κείνες τις θαυμαστές και πρωτότυπες ιδέες, που έριχνε στο χαρτί και δημοσίευε στα βιβλία του και σε περιοδικά. Τήν πρώτη μέρα ό λόγος ήτανε άπάνου στη Ρούσικη φιλολογία, που άφορμή μäs έδωσε κάποιον μυθιστόρημα του Δοστογιέφσκη. Και τόν άκουα βουδός δυό δλίκερες ώρες να μου λέει για τό Ρούσικο πνεύμα, τή Ρούσικη φιλολογία, τήν επίδρασή της στα παγκόσμια γράμματα και τό μέλλο που φαίνεται να'χει. Και σ' άλλη συνάντησή μας μούπε για τόν 'Ελληνα φιλόσοφο του ΙΔ' αιώνα Γεώργιο Πλάθωνα Γεμιστό και για τή Γερμανική και Σκανδιναυική φιλολογία. Τά μαθήματά του αυτά μούμειναν ριζωμένα στο νοι και τάχα γά ένν μεγάλο έφόδιο στο διάβασμα μου και μια γλυκιά ένθύμηση ύστερ' από τό θάνατό του.

Μιά μέρα όμως βλέπω ξάφνου σε κάποιον έφημερίδα ένν άρθρο για τή Ρούσικη φιλολογία κ' όσο τό διάβηξα τόσο ζωντάνευαν μπροστά μου τά λόγια του Καμπύση. Σκέ-

φτηκα ότι ή οικογένειά του δημοσιεύει για να μή χηθούν όσα έφηκε σε χειρόγραφα. Μά όταν έφτασα στην ύπογραφή έμεινα κατάπληχτος. Δέν ήταν του Καμπύση! Στη θέση του έβλεπα τό όνομα του Μποέμ. Και δέν ήταν αυτό μόνο. Και τόν Γεμιστό τόν είχα ιδεί κάπου άλλου να παινιέται από τό Μποέμ και για τή Γερμανική και Σκανδιναυική φιλολογία όσα είχ' ακούσει τάζα γρημμένα από τόν ίδιο. Και τότε θυμήθηκα ότι ό Μποέμ κ' ό Καμπύσης έβγαζαν μαζί τό «Διόνυσος». Κι' όσο ζούσαν ό όλησμώντος σωστός φιλόλογος θάν πάλγε στο συνεργάτη του όπως τζπε και σ' έμένα, ίσως και σ' άλλους. Τις ιδέες του Καμπύση και τις γνώσεις, άν τις είχεν ακούσει ποτέ κανείς, θα τις βρεί και σ' άλλα έργα του κ. Μποέμ. Με τέτοιο τρόπο και ποιός δέ βγαίνει σοφός!

Και τώρα πριν πάμε παρακάτω, μου φάνεται πως είνε ανάγκη να πω δυό λόγια για κάποιον άλλο ζήτημα κ' έτσι να καθοριστούν καλλίτερα μερικά πράγματα, άπ' όσα είπα κ' άπ' όσα θα πω. Λέγοντας, πως ό τάδες κ' ό δεινός 'Ελληνας λόγιος πήρε άπ' αυτόν ή έκείτο τό ξένο συγγραφέα ιδέες και φράσεις, δέ συγγίω καθόλου τήν άντιγραφή με τήν επίδραση. Άλλο τό ένν κ' άλλο τό άλλο, καθώς ξέρουμε όλοι. 'Η επίδραση μπορεί να διακρίνεται από ζίλια μιλία μακρυνά μ' γι' αυτό δέ μπορεί να κατηγορηθεί κανένας συγγραφέας. 'Ιτα-ίσα θένει και καχύμημα

τανά, μεγάλα, γεμάτα, όμορφα και δροσιά όπως είνε, χρησιμοποιότα όχι μόνο για την φιλολογική μας αναγέννησι, αλλά και για την Έθνική.

Έγείναν μερικά πειράματα και είδατε πόσο επέτυχαν. Ο Πάλλας και ο Πολυλάς με τις ζωντανές μεταφράσεις του Όμηρου, ο Καλοσγούρος με την μετάφρασι των ειλίων του Θεοκρίτου, ο Λουφός με την μετάφρασι των «Νεφέλων», ο Χριστιανός με την «Αλκίσιτι» και τόσαι άλλοι άκόμη λόγοι που έσκόρπισαν εδώ κι εκεί, επάνω σ' αυτό το ζήτημα, εργασία πατριωτική κ' ευσυνειδήτη, μας έγνωρισαν περισσότερο με το αρχαίον πνεύμα από όλους τους σοφούς σχολιαστές και τους έλλογιμοτίτους έρμηνευτές των αρχαίων κειμένων.

Για να νοιώσως, για να αισθανθής, για ν' αγαπήσως ένιν αρχαίο συγγραφέα, πρέπει να τον ίδης ζωντανό μπροστά σου. Και ζωντανό μόνον ή Έθνική μας γλώσσα, ή δημοτική, θα σου τον παρουσιάσθ. Στην γλώσσ' αυτή είνε μεταφρασμένο από τον κ. Ηλία Βουτιεριδη και το άμύμητο κομμάτι του Λουκιανού που την Κυριακή θα τας προσφέρουμε.

ΔΕΝ ΗΜΠΟΡΟΥΜΕ

να κρύψουμε την χαρά μας, διότι ο Τύρανθος δεν μας έστειλε βουλευτήν του τον κ. Δραγούμη. Όχι διότι ο κ. Δραγούμης δεν πρέπει να είνε στο Έθνικό λογοκοπήριον τής έδου Σταδίου.— άφου έχει κ' αυτός, καθώς τόσοι άλλοι έπιφανείς σανάδελφοί του, το χάρισμα του λόγου—άλλά διότι φρονούμεν ότι έπρεπε να δοθ, έστω και διά Τυρανθου, το σκληρό αυτό μάθημα στον κυριώτερον δημιουργόν τής Σανίδας.

Όλοι το είδαν και όλοι το ώμολόγησαν πως αν ο κ. Δραγούμης δεν εδιάζετο τόσον να γίνη πρωθυπουργός αλλά συνέπραττε στις τελευταίες εκλογές με τους Αντιδηλιγιανικούς, θάρχόνταν πιθανόν ο κ. Δηλιγιάννης και πάλι στην Αρχή, όχι όμως και με την Σανίδα, την έποιαν εγέννησαν οι δεκατρείς τής Αττικής τή μαιευτική έπεμβίσει του κ. Δραγούμη.

Έπρεπε να τιμωρηθ, για αυτό κ' έτιμωρήθηκε. Μπράβο στους Τυρανθίτες!

ΤΟΥΣ ΠΥΡΓΙΟΥΣ

θα τους δούμε επί τέλους εδώ κανένα πρωί, ή

έκεινού που μόρσε να μπει τόσο βαθεί στην ιδέα ενός μεγάλου δασκάλου τής Τέχνης και να τον ακολουθήτε πιστά σ' όλη τή μέθοδο τής σκέψης του και τής εργασίας του. Έπίδραση θλέπω πολλή στο δικό μας τον Παλαμά από ξένους σε πολλά έργα του. Μά ποιος θά τολμήσει να του πει και πως τους αντίγραψ; Και στον Κιμψόση ή επίδραση του Ίψεν είνε φανερή στα πρώτα έργα του και του Νίτσε στα τελευταία του. Μ' άπ' αυτό τί δείχνεται; Ότι ο Κιμψόσης είχε τόση δύναμη δημιουργίας μέσα του κ' ήταν τόσο δυνατός κεφάλι, που σε λίγο καιρό μόρσε να γίνη χαλαστής τής ψευτιάς και τής ανειλικρίνειας στην Τέχνη και πλάστης μιας ξεχωριστής φιλολογικής εργασίας, που σπαρταράει από ζωή, δύναμη, σκέψη.

Ο συγγραφέας που δεν έχει την άπλυτη δημιουργική δύναμη μέσα του, όταν διαβάζει άλλους γίγαντες τής Τέχνης, πρέπει ν' έχει πολύ δυνατό μυαλό για να ξεφύγει από τα δίχτυα τής μαγκυνείας, που άπλώνει γύρω του ή ώμορφα τής ξένης ιδέας, άλλίως δίνεται σ' αυτά κ' ό,τι θά γράψι: ύστερα θ' άνε πάντα ξένο. Ζωντανό παράδειγμα στη σημερινή μας φιλολογία έχουμε τον κ. Νιρβάνα, τον κ. Έπισκοπόπουλο, τον κ. Ξενόπουλο, κ' άλλους πολλούς.

Ξανάγραφα τ' όνομα του κ. Νιρβάνα και μούρθε στο νου άμέσως ή τελευταία του κριτική, πούγραψε για τον ποιητή κ. Ι. Γρυπάρη στο περιοδικό «Κριτική». Μελετη-

όλο θα μας άπειλούν κι αυτοί πως όλο θ' άβρουν, χωρίς και να ξεκινήσουν ποτέ από τον τόπο τους;

Η Συνταγματική αυτή όπερέττα δεν πρέπει με κανένα τρόπο ν' άναβληθ. Την λαχταρούμε, θέλουμε να την δούμε κ' ά μ' ά μ' ά τήν στερήσουν, για όνομα του Θεού! Η ένοπλος διαδήλωσις του Πύργου και τα άναρχικά καμώματα των Γαργαλιάνων, δεν μας φθάνουν. Θέλουμε και τήν έστρατεία. Θέλουμε να δούμε και τα Σταφιδικά φουσάττα στην Πρωτεύουσα.

Έχει τόσο άνάγκη ο κ. Δηλιγιάννης, από κάτι που να τον ρυμουγκήσει κ' έχουμε τόση άνάγκη και μεις από κάτι που να δώση τέλος στο Σταφιδικόν ζήτημα, το όποιον άποσταφίδισσε πιά το μυαλό μας! Η οι Πύργιοι λοιπόν εδώ ή έμεις στο Πύργο. Άλλη λύσις δεν χωρεί, έτσι δ' έλυσε και το ζήτημα του μ' κινουμένου βουνού και ο Μωάμεθ.

ΝΕΟΣ ΕΡΜΗΣ

άνεκαλύφθη, όχι στην Όλυμπία, ούτε στην βυθόν τής θ' άλυσσης των Αντικυθήρων, αλλά στον βυθόν του «Πύργου» μιας έβδομαχθιάς Έκκλησιαστικής εφημερίδος, ή όποις εκδίδεται από τινος εδώ από ένα άμογενή διαπρεπέστατον λόγιον.

Ο Έρμη: αυτός είνε ο ποιητής κ. Βαρλέντης, ο όποιος κατά τήν άμύμητη του «Πύργου» περιγραφήν, άγει πράγματι τί το προσωοιάζον αυτόν προς τον Έρμη, ίδις όταν περιπατ, έσκυμμένος πως προς τα δεξιά επί τής ρόδου του, του κρηκειού των ποιητών.

Όστε οι ξένοι πιά που θά έρχουντ' εδώ, θά έχουν να θυμάζουν δυό ύμώνα άριστουργήματα: Τον Έρμη του Πραξιταλου στην Όλυμπία και τον Έρμη του κ. Κατσηγιαννάκου στην πλατεία του Συντάγματος.

Κ' ΕΝΑΣ

διάλογος τής έποχης.

— Μπα! τέτοια ώρα και συνεδριάζει άκόμα ή Βουλή;

— Βλέπεις κι αυτή, σαν το θέατρο, δίνει δυό παραστάσεις. Μιά άπογευματινή και μία νυχτερινή...

— Καλά όλ' αυτά! Μά έτσι στα βουδά; Δεν μπορούσαν οι εύλογημένοι ν' άχουνε μέσα και μια όρχήστρα για τα διαλείμματα;

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις το Κεντρικόν Πρακτορείον των Έφημερίδων και εις τα κιάσκια των πλατειών Συντάγματος Όμοιοίας, Έθνικής Τραπεζής, Βουλής και Υπουργείον Οικονομικών.

μην ήληθινά κριτική και γραμμένη με τρόπο, που ξεφεύγει από κάθε τέτοιου είδους ρουτινιερική εργασία, πούχει το χάρισμα να σε κάνει να νοιώθεις ποιος είνε ο ποιητής που κρίνει. και να γνωρίζεις άρκετά το έργο του, κ' ά μ' ά τ' έχεις διαβάσει: όλο.

Και γι' αυτό το λόγο άκριβώς το λέω με λύπη μου, πως κ' εδώ οι ξένες ιδέες και σκέψεις δε λείπουν. Έχουν άρκετό μέρος στην ώμορφη κρίση. Φαίνονται σε πολλές μεριές τα όνόματα του Γκυγιώ—άχ, αυτός ο Γκυγιώ και σε πιδν κριτικό μας και ψευτοφιλόσοφο δεν ήρθε για σωτήρας!—του Μύμφελδ, του Τζίν, του Βαιν. Μά είνε και κάποιες άλλες μεριές, που δε φαίνεται ποιος είνε ο πατέρας τους ο σωστός. Ξάφνου σ' ένα μέρος ο κ. Νιρβάνας λέει: «Μέσα εις τους άπλους και άταλείς θρύλους τής πρωτογενούς ποιήσεως των λαών κρύπτονται συχνά, άτα όλα τα πλούσια ποιητικά στοιχεία τής σοφής τέχνης και από τα πλουσιώτερα και παικλιώτερα στοιχεία μιας σοφής αισθηματικής ψυχής άποτελείται πάλιν το άπλουν και άρετές, αλλά πλούσιον ποιητικόν πλάσμα. Δι' αυτό ή γνησιώτερα άδελφή τής μεγάλης τέχνης είνε αυτή ή νηπιώδης και αύθόρητος τέχνη των λαών. Και δι' αυτό α! έκλεκτά ψυχή κι συνειθισμένα ν' έντροφούν εις τής μεγάλης τέχνης τ' πλάσματα μόνον εις τήν δημοτικήν ποιητικήν δημιουργίαν ήμπορούν να εύρουν άκόμη μίαν αισθητικήν άπόλαυσιν συγγενή προς εκείνην...» Για το ίδιο ζήτημα μιλεί και ο Τζίν στην «Ιστορία τής Άγγλικής

Η ΚΟΙΝΗ ΓΩΝΗ
„Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ“

φίλτατε «Νουμά»,

Διά τήν «Νίκη» του Λεωνίδα δεν έχει δικιον ο έπιφυλλιδογράφος σας κ. Προκλής Ηλιόπουλος, ο όποιος τόσον καλά και τόσον φωτεινά μας τά εΐπεν έως τώρα διά τόσες άλλες νίκες φιλολογικές. Η «Νίκη» του κ. Αννίνου δεν είνε παρμένη από τον «Σαμφωνάκη» του Πώλ δε Κώκ. Ο κ. Μπάμπης δεν έκοπίασε να μετασκευάση το ρομάντζο εις κωμωδίαν. Εύρηκε τήν κωμωδίαν έτοιμη και τήν μετέφρασε σχεδόν αύτολεξεί.

Ο Αίμίλιος Πώλ, Αυστριακός, έχει γρ ψει τον «Gold-Onkil» δηλ. τον «Πλούτιον θεϊόν», κωμωδίαν παρασταθείσαν το πρώτον έν Βιέννη εις τή 1861. Το κείμενον που έχω εις χείρας μου άναφέρει ότι ή κωμωδία αυτή έχει μεταφρασθή Γαλλιστί και Ίταλιστί, από το Ίταλικό δε τήν έπήξε και ο κ. Αννινος, άφου, ως όρθότατα παρατηρεί ο κ. Προκλής Ηλιόπουλος, ή Ίταλική φιλολογία έχει δώσει γενναιωτάτην έπιχορήγησιν εις τον κ. Έλληνα συγγραφέα.

Βλέπετε λοιπόν, ότι ο κ. Αννινος δεν είχε καμμίαν άνάγκην να καταφύγη εις τον Γάλλον Πώλ (δε Κώκ) άφου υπήρχεν ο Αυστριακός Πώλ, ο έποιος του είχε και τήν πλοκήν τής κωμωδίας του έτοιμη.

Αν θέλετε, προσθέσατε κι αυτό: ότι ο κ. Αννινος από τήν κωμωδίαν του Πώλ, έβγαλε δυό έργα, διαχειρισθείς ως άριστα τήν έπιχείρησιν: Τήν «Νίκη» του Λεωνίδα και τήν «Παραθαρμένους», άφου τής κωμωδίας του αυτής ή ύπόθεσις εύρίσκεται, στριμωγμένη μέσα στις σελίδες του Gold-Onkil.

Μεθ' ύπολήψεως
ΠΑΡΑΣΚΗΝΗΤΗΣ

Υ. Γ. Ο Πώλ είνε γνωστός εις το Έλλ. Δημόσιον, διότι μίαν άλλην κωμωδίαν του, τους «Παληάτους» τήν μετέφρασε ο κ. Σπ. Μαρκέλλος και τήν παρέστησε ο θίασος Κοτοπούλη

Ο ίδιος

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Με το δωδέκατον τεύχος που ελάθχμε προχθές άκόμη, έκλεισε ο πρώτος τομος του καλλιτεχνικωτάτου, υπό έποψιν εικώνων, χάρτου και εκτυπώσεως, περιοδικού ή «Ανατολή», το όποιον διευθύνει με τόσην έπιτυχίαν

φιλολογίας» εκεί που εξετάζει τήν δημοτική ποιήση του Άγγλοσαξωνικού λαού και λέει, πως ή ποιήση αυτή ή βάρβαρη και φανταστική με τή βαθεία ποιητική άσάφεια, ή γεμάτη πάθος και έκσταση, με το σκοτεινό αίσθημα είνε πιο ποιητική και έχει μέσα τής όλη τή δύναμη τής τέχνης και παρικότου άπ' αυτά «τόσο δυνατά και καθαρά μιλάει στην ψυχή, τόσο βαθεία τή συγκινεί με τίς λέξεις της, που είνε όλο νόημα» σαν αυτή καρμική έλλη ποιήση δεν έρμηνεύει τίς συγκλίησεις και τους ένθουσιασμούς αυτού που κλειοόμε μέσα μας...» Άλλου ο κ. Νιρβάνας λέει: «... Ότι ο νέος ποιητής άνηκεν εύθους από τήν πρώτην του εμφάνισιν εις τήν τάξιν των ποιητών, εις τους ποιητάς έκε τους, εις τους όποιους άκριβώς ένεκκ των άρετών αυτών τής μορφής και τής προδιδομένης λεπτολόγου και ύπομονητικής έπεξεργασίας άπεδόθη, από τους ξεχωρίζοντες τήν μορφήν από τήν ούσίαν άλλου και εδώ, ο χαρακτηρισμός τής ψυχρότητας, τής άπαθείας και τής άπουσίας του κυρίως έννοουμένου λυρισμοού...»

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(άκολουθεί)

ΚΕΡΔΟΣ 310.560 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 310,560 δραχμές έδωκε μέχρι τούδε το γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. Γω. Φωτίου εις τους πελάτας του...

Ο κ. Γω. Φωτίου θέλει ν' αναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δρ. Ἐπιθυμῶν δὲ, ἵνα συμμετέχωσι τούτων πᾶσι καὶ τῆς κοινωνίας ὁ ποσὸς ὁ ἐξ εἰς τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκείτην λαχειοφόρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς...

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀκριτάν. Αὐτὸ πάλι πῶς σὰς φέρονται; Ὁ ζωγράφος κ. Λύτρης ἔχει σχεδιάσει μὲ κάρβουνο στὸν τοίχον τοῦ ἀτελιέ του ἕνα κύριον μὲ μαλλιά μεγάλα...

κ. Θ. Προδρ. Δὲν μᾶς στέλνετε κανένα ἄλλο, συντομώτερον καὶ μὲ περισσότερη προσοχὴ φτιαχισμένο; Λυπούμεθα ποῦ καὶ τὰ δύο μόνου ἀγρησιμοποίητα...

κ. Ἀπ. Ἀπ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλάβαμε τὸ γράμμα. Πολλὰ σου! Αἰγυπτιακῆς ὁμοῦ ἐντυπώσεις; Ὁ Νεῖλος καὶ οἱ χουραδιῆς ἀκόμη δὲν ἐξύπνησαν τὴν ἐμπνευσίαν σου...

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν

Ἰδρυταί: Γ. ΑΕΙΩΤΗΣ καὶ Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησίαν Δρ. 10 Κ Εἰς τὴν «Κριτικὴν» » ἐξάμηνος » 6 Κ Π συνεργάζονται οἱ καλλιτέτεροι λόγιοι κ' ἐπιστήμονες, ἰδιόκοι μας καὶ ξένοι.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν Συνδρ. ἐτησίαν φρ. χρ. 10 Κ Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν: » ἐξάμηνος » 6 Η Διὰ τὸν «Κριτικὸν» Ἀθήνας

Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθηνότερον τῶν μέχρι τούδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

καὶ μὲ τόσο γούστο ὁ κ. Ἐρρίκος Καβαλιεράτος. Καὶ τώρα ποῦ ἔχουμε ὀλόκληρον τὸν τόμον μπροστὰ μας καὶ φυλλομετροῦμε τὰς περιεχόμενας σελίδας του...

Περιεχόμενα τοῦ 11ου τεύχους τῆς «Κριτικῆς» Τηλεκτύλου «Πολιτικῆς κουλτέρας», — Καλοστούρου καὶ Καμπύση «Δύο ἀνεκδοτὰ γράμματα», Μ. Σακορράφου «Περὶ ὄρων», — Στ. Ραχὰ «Ἡ νόσος ἰδουλίαν», — Θ. Θεομοπούλου «Ἐργον βιοτεχνίαν»; κλπ.

ΦΥΣΕΩΣ ΟΡΓΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Ἡ κυρὰ Μαρία ἡ Κρητικὴ εἶνε μιὰ φτωγὴ χήρα ποῦ πουλάει ἀγά καὶ ἀγρία χόρτα. Κάθε τρεῖς ὅσον τὸν Ἰησοῦν τῶν Πατησίων, σ' ἕνα μισογλαστμένο σπιτάκι, κοντὰ σ' τὸ βέμμα, ποῦ ἦτανε ἄλλοτε μπαρουτοθήκη...

σχομυρίζανε ὦρα κρυφὴ τοῦ δειλινοῦ, ποῦ ἀγιάζε-ται ἡ πλάσι καὶ τῶν πουλιῶν ἢ μελωδιὰ καὶ τῶν ἀνθῶν τὸ μῦρον συντυχαίνου μ' ἀγγέλων φτερογίσματα... Μόνον ὁ ἔρμος πετεινὸς τὸ χάρο ἀγναντεύει μὲ τὸνα ποδάρι σηκωμένο...

Ἡ Μορφοῦλα, βέβαια, δὲν ἐνθουσιάσθηκε μὲ τοῦ πετεινοῦ τὰ παιγνίδια. Ποτέ της δὲν ὠνειρεύθηκε τέτοιο ἀγαπητικὸ, ποῦχε γιὰ χάρις ἐρωτικὰ ταίρια...

Ὅλες οἱ παπαρούνες, παπαρούνα μου! ἢ κατὰ τὸν Κ. Μιστριώτην

Πάντες οἱ μήκωνες, ὦ μήκων ἑμός!...

Ἡ ἀρχὴ ἔγεινε. Ἀπὸ τότε λαχταροῦσε ὁ Καπετάνιος τὴν Μορφοῦλα, μὰ ἡ ἄπιστη ἐκείνη τὸν ἀπόφευγε σὺν τὸ χάρο της...

Νοιώθετε πῶς αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ πάη σὲ μάκρος ἡ κυρὰ Μαρία, σὺν εἶδε τὰ καμώματα τοῦ πετεινοῦ, ἀγρίως, τὸ πῆρε γιὰ γρουσουζιά καὶ... ἀλλοίμονο! ὁ Καπετάνιος ἔγεινε πιλάφι!

Καὶ μὲνη, κυρὰ Μαρία, τῆς εἶπα σὺν τῶμαθε, δὲν τὸ λυπήθηκες τέτοιο πουλί; κάλλιο νὰ τὸ πουλοῦσε ἢ νὰ τ' ἀγοράζεις κἀνα δύο κοτούλες; Ἀμέτη Μωαμέτη ὁ πετεινὸς γίνεται καλόγερος;

Καλὰ τοῦματα τοῦ γρουσουζιῆ! Σφάξιμο τοῦ προπε. Ἀκούε ἐκεῖ νὰ πᾶ νὰ μοῦ ψοφήσῃ τὴ γάτα! Τὸν ἔβλεπε ἡ δόλια κ' ἔτρεμε σὺν τὸ φόβῳ. Ἀ νὰ σὰς πῶ ὁ μακαρίτης ὁ ἀνδρας μου ἦταν αὐστηρός σ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Iudas errant

Η ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

ειδοποιεῖ ὅτι

ἀπὸ τῆς 20 τρεχ. μηνὸς Μαΐου ε. ἔ. ἐτίθη εἰς χρῆσιν τὸ θερινὸν ὁρομολόγιον γραμμῆς Κηφισίας καὶ Λαυρίου ἔχον οὕτω.

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν 5,6,7,8,9,10, 11,10', 12,10' π. μ. 3,4,5,6,7,8,9,10 μ.μ.

Ἐκ Κηφισίας δι' Ἀθῆνας 6,10', 7,10', 8,10', 9,10', 10,15', 11,15' π.μ. 2,10', 3,10', 4,10', 5,10', 6,10', 7,10', 8,10', 9,10', 10,10', 11,10' μ.μ.

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς προστίθενται Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν 11. μ.μ. Ἐκ Κηφισίας δι' Ἀθῆνας 12,10' μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Λαύριον 7,50' π. μ. καὶ 4,50' μ.μ.

Ἐκ Λαυρίου δι' Ἀθῆνας 6,15' π.μ. καὶ 5,15' μ.μ. Σημ. Κατὰ τετάρτην λαϊκὰ ἀμειβοστοιχία γραμμῆς Κηφισίας.